అపాయంలో ఉపాయం

"కాశీపతీ! ఓరి కాశీపతీ!" అని ఒక్క సారి బిగ్గరగా అరిచింది రావమ్మగారు. తల్లి కేక విని-నిద్ర మంచంమీంచి కంగారుగా, లేచి వచ్చాడు కాశీపతి—"ఎందుకే అమ్మా అలా పిలుస్తున్నావ్" అంటూ.

అప్పటికింకా తెల్లారలేదు. తెల్లవారకట్ల మూడున్నరగంట లవుతుంది. రావమ్మగారు ప్రతిరోజూ అదే సమయానికి లేస్తుంది. చక్కని గీత గోవిందం పాడుతూ-వీధి పాచి ఊడుస్తుంది. తన కంఠస్వరం-చీపురుకట్టధ్వని కందడిగా వుంటాయి.

రావమ్మగారు ఢక్కా మొక్కాలు తిరిన మనిషి. మొగుడు మూడేళ్ల క్రితం పోయినా-కొడుకు కాశీపతి స్కూలుఫైనలు డింకీలు కొడుతున్నా, నీళ్ళబిందెలు మోసుకొని-నుప్పెట మూసినట్లు కాలక్షేపం చేస్తోంది. ధైర్యస్థురాలు. సామాన్యంగా జడుపూ-గిడుపూ లేని మనిషి. దెయ్యాలతో పోరాపోరీని దెబ్బలాడగల ఆరావమ్మగారు ఆవేళ బెదిరిపోయింది. హఠాత్తుగా ఆ అరుగువైపు చూసి-గాబరా పడింది. గుండెలు దడదడ కొట్టుకుంటున్నాయి.

కాశీపతి వచ్చి అడిగేసరికి రావమ్మగారు తమాయించుకొని-'అలా చూడరా' అంటూ అరుగువైపు చూపింది. పోయి-చూడమంది. సరిగ్గా కాశీపతి పోయి చూసేసరికి-అక్కడో పెద్దమనిషి పద్మాసనం వేసుకొని కూర్చున్నాడు. బుట్టతలపాగా చుట్టాడు. బుగ్గమీసాలున్నాయి. తీవిగా పంగనామాలు దిద్దుకున్నాడు. ఖద్దరు పంచె-ఖద్దరు లాల్చీ-సేలం అంచుల ఖద్దరు కండువా; గడ్డం కొంచం మాసింది. వయసు ముదిరిన ఆసామీలా వున్నాడు. కాని వడ్డూ-పొడుగూ-నిదానిస్తే బహు ముచ్చటగా వున్నాడు. ఖద్దరు లాల్చీపై వల్లెవాటు-తీవిగా వున్నాడు. ప్రక్కనే వుంది గొడుగు. జోళ్ళు కొంచెం దూరంగా వదిలాడు. 'ఏవూరయ్యా నీది?' అని ప్రశ్నించాడు కాశీపతి. సమాధానంలేదు, 'అలా చూస్తూ-మాట్లాడవేమయ్యా?' అని ఘట్టిగా డబాయించాడు కాశీపతి. "మాటా లేదు మంతీలేదు, నిన్ను కాదటయ్యా-పిలిచేది" అంటూ ఒక్క తోపు తోశాడు కాశీపతి. ఆ పద్మాసనంలో వున్న విగ్రహం వొరిగింది. "అమ్మా-యిలా రావే" అన్నాడు కాశీపతి. రావమ్మ వచ్చింది. తమాయించుకొని పరిస్థితిని అవగాహన చేసుకుంది. "అబ్బాయీ-" అంది, "ఏమంటావే అమ్మా" అన్నాడు కాశీపతి.

"ఏముందిరా నాయనా-యీ శరీరంలో ప్రాణం లేదింక" అంది-చావు కబురు చల్లగా చెప్తున్నారన్నట్లు. "ఎవడో తెలియదు. ఇక్కడకు వచ్చి-యీ అరుగును పద్మాసనంతో అలంకరించి - చెక్కు చెదరకుండా చచ్చి వూరుకున్నాడు" అంది రావమ్మగారు.

"ఇది పిడి చావు కాదే తల్లీ. పిడివరసంతా చూస్తే ఏ కలరా విరోచనాలతోనో చచ్చినట్లుగా వుంది" అన్నాడు కాశీపతి.

"ఇంకా సందేహంట్రా వెఱ్ఱినాగూ. వూరి నిండా కలరాలే. ఈ పెద్దమనిషి ఏ కోర్టు పనిమీదనో ఇక్కడకు అఘోరించి-యిలా చచ్చి మనకీచావు తెచ్చాడు-" అంది రావమ్మగారు. కాస్తాగి.

అయ్యగారి విశ్వేశ్వరరావు

"ఈ కలరారోజుల్లో-యీ శవం కాటికి పోవాలంటే మాటలట్రా వెర్రాడా! దిన కృత్యం గడవక ఛస్తున్నాంగదా-యీ కరువులో యిదోటా - ఏం చేయాలో తట్టటం లేదురా! కాశీపతీ-" అంది రావమ్మగారు.

ఇంతలో కాశీపతి-చచ్చినశవంమీదవున్న లాల్చీ జేబులు తడివాడు, ఒకజేబులోనున్న వుపీసా-తంబాకు-తమలపాకులూ వున్నాయి. రెండోజేబులో నలిగిపోయిన రూపాయనోట్లు నాలుగు - ఎనభై నయా పైసలు వున్నాయి. చేతిసంచీ లేదు - ఏమీ లేదు- గొడుగూ జోళ్ళు మినహాయిస్తే మరేమీ లేదు.

రావమ్మగారు ధైర్యం తెచ్చుకొని - కొంచం హుషారుగా - "ఒరే కాశీపతీ! ఒకవూహ తట్టిందిరా!" అంది. "ఏవిటి అమ్మా!" అని ఆతురతతో అడిగాడు కాశీపతి. "ఉపాయంతో - అపాయం నుంచి తప్పించుకోవాలిరా" - అంది రావమ్మగారు. "అంతకన్నానా - చెప్పవే అమ్మా" అన్నాడు కాశీపతి.

"ఏమీ లేదురా - ఆ రూపాయనోట్లు - ఆ చిల్లరాతీసేయ్. మనం యిద్దరం కలిసి మెల్లిగా యీ శవాన్ని ఆ ఎదురింటి ప్లీడరు గారి అరుగుమీదికి చేరుద్దాం. దహన సంస్కార విధులన్నీ - ఆయన నెత్తిమీదే పడతాయి. నీకూ - నాకూ ఎందుకురా - యీ బెడద. ఇంకా తెల్లారలేదు. పాలవాళ్ల గడబిడ - కార్లసందడి - రైలు కూతలు - ఫ్యాక్టరీ పిలుపులు - జనసంచారం ఆరంభం కాకముందే యీపనిచేసి - స్నానంచేసి - యింట్లో కూర్చుందాం" అంది రావమ్మగారు.

తల్లి చెప్పిన సలహాను శిరసావహించి - ఆతురాలా ఆశవాన్ని ఆ ఎదురింటి ప్లీడరు గారి అరుగుమీదికి చేర్చాడు కాశీపతి. చక్కగా స్నానంచేసి - ఇంట్లోకిపోయి - తమ ఘనకార్యాన్ని తలుచుకుని తలుచుకుని కడుపు దుక్కలయ్యేటట్టు నవ్వుకుంటున్నారు తల్లీ కొడుకూను.

ఇంకా కొంచెం కమచీకటి వుండగానే ఎదురింటిప్లీడరు పార్వతీశంగారు లేచారు. ఆనాటిరాత్రే వారి వియ్యంకుడుగారు వచ్చారు. వియ్యంకుడిగారిని మెప్పించేందుకు పార్వతీశం - తన ప్రాక్టీసును గురించి ఏమేమో చెబుతూవస్తున్నాడు. వియ్యంకుడు అన్నింటికీ వూకొట్టుతున్నాడే కాని ప్రశంసాలేదు ఏమీలేదు.

"బావగారూ - రండి - అలా మార్నింగు వాక్ కుపోదాం" అంటూ వియ్యంకుడుతో సహా తలుపు తెరిచి బయటకు వచ్చాడు పార్వతీశం.

"చూశారా - బావగారూ - నేను చెప్పటంలేదూ - ఈ పార్టీలు యింతేనండీ. వేళాలేదు. పాళాలేదు. తెల్లారటం భయం. ఇంతేననుకోండి. నేనింకా నిద్రమంచం మీంచి లేచానోలేదో - అడుగో - అప్పుడే తయారు, తయారంటే నమ్మండి. అడుగో పిల్లిపిల్లలా కూర్చున్నాడు. పీడపు షేం మునిగింది చెప్పండి. ఏ ఎనిమిదిగంటలకో రాకూడదూ! బావగారూ - వూపిరి సలపటం లేదనుకోండి - ఏ వూటీకో పోవాలనుకుంటున్నాననుకుండీ" అన్నాడు పార్వతీశం.

"వూటీకి వేసవికాలంలో పోతారుగాని శీతాకాలంగదా - ఇప్పుడు పోతారా బావగారూ" అన్నాడు వియ్యంకుడు. "ఆకాలం - యీకాలం యేవిటిబావగారూ

ఎప్పుడు కాంతి కుదరాలంటే అప్పుడే పోవచ్చు" అని వియ్యంకుడిగారిని దబాయిస్తూ — ఆ అరుగుమీద విగ్రహాన్ని చూసి — "ఎందుకయ్యా — ఇప్పటినుంచీ యిక్కడ అఘోరించడం — పోయి కాఫ్యాదులు సేవించి ఎనిమిదింటికిరా" — అన్నాడు పార్వతీశం.

అవతలనుంచి బదులు రావటం లేదు. వియ్యంకుడుగారు అందుకున్నాడు. "పాపం — ఎప్పుడు పైరైలు దిగివచ్చాడో — విద్యానికునుకు తీస్తున్నాడు తీరుబడిగా—" అన్నాడు వియ్యంకుడూ.

"ఇంతేనండి బావగారూ — మంచిగా వుంటే నెత్తెక్కి తొక్కుతారిపార్టీలు. ఇంత అరుస్తున్నారూ మనం — కొంచెం నిద్రమాని — నా కోపం తగ్గించకూడదుటండీ. అచ్చే వటిపదును మనుష్యులండీ యీపార్టీలు బావగారూ—చెండనాడుకో కూడదండోయ్. లబ్బుగాలాలించి — వచ్చేది పోదుకొక్కని — పెట్టేటోకీ పెటాలిగాని—కైలాడితే మన తక్కు — పత్రమూ వాళ్ళకి—యీరోజుల్లో పీపర్లు ఎక్కడబడితే అక్కడ — అతివతి—మహోవతి. అంచేతనే పైరైనంతవరకూ మనుష్యుల్ని బెదిరించ కూడదని నామతం బావగారూ—" అన్నాడు పార్వతీశం.

వియ్యంకు లిద్దరూ ఇలా చెప్పుకుంటుండగానే వెలుతురు ఎక్కువ అవుతూంది. పార్వతీశం తేరిపార చూశాడు ఆ విగ్రహం వైపు. పరిచయంలేని కొత్తమనిషి. పార్టీ కాదు—మన్నా కాదు. పార్వతీశం దబాయింపు తగ్గించి—"బావగారూ—అతణ్ణి కొంచం పలకరించి చూద్దురూ" అన్నాడు. "ఏం పలకరించడం బావగారూ!" అంటూ—వియ్యంకుడు ఆ విగ్రహాన్ని సమీపించాడు. "బావగారూ—మీపార్టీ యాత్ర చాలించాడు. పాపం—మీకు పూర్తి ఫీజు యిచ్చాడో లేదో, ఎదట పార్టీవాళ్లు ఎంత అదృష్టవంతులవుతారో—పాపం—పోయిదా—యివాళేనా—ఏవిటి" అంటున్నాడు వియ్యంకుడుగారు.

"ఎంతపని చేశాడో వీడు, వచ్చీ వచ్చీ మా అరుగుమీదే చావాలా. వూరినిండా కలరాలు. ఎలావచ్చినా—కలరాతో వచ్చాడనే పాడుతప్పదు. ఛట్లున తెల్లారింది. రాత్రిలా పగలు మాయచేయలేం. ఏంచేసేదిరా" అంటూ పార్వతీశం ఆ శవానికి అడ్డుకాపాలు పెట్టాడు. శవం చొక్కాజేబుల్లో ఏమైనా పైకం తగులుతుందేమో—అని—తడిమిచూస్తే—ఎర్రని ఏగానీ లేదు.

ఇంక రోజులెలా వున్నాయ్? శవాన్ని—దహనం చేయించాలంటె వందరూపాయలు మామూలయింది. వియ్యంకుడిదగ్గర ఏవో ఆత్మగౌరవం మాటలు వూపేసినా—నిజానికి పార్వతీశానికి అంత ప్రాక్టీసు లేదు.

ఏంచేసేది నారాయణా అని శ్లేష్మంలో పడ్డ యీగలా గిజగిజ లాడుతున్నాడు పార్వతీశం.

గౌతమీ జీవకారుణ్య సంఘంలాంటిది ఆవూళ్ళో లేదు. అదివున్నా సహం చెంగ తీరది. ఈ కలరా రోజుల్లో రోజుకి ఎంతో మంది చస్తున్నారు. ఈ శవవాహకులు సంఘంగా ఏర్పడ్డారు. వందరూపాయలు రేటు ఒక శవానికి. గవ్వ తక్కువైతే లాభంలేదు. ఎంతపరీక్ష పెట్టావు నారాయణమూర్తీ అనుకుంటూండగా వియ్యంకుడుఆరంభించాడు.

"ఏవిటి బావగారూ అలా ఆలోచిస్తున్నారు. ఈ పార్టీ ఎవరో అజతేలలేదా" అన్నాడు. "అదే ఆలోచిస్తున్నాను బావగారూ. మాపార్టీగా కనిపించటంలేదు. పోనీ—జేబుల్లో—ఏదీ యడ్రస్సూ లేదు, పాడూ లేదు. మనీపర్సు లేదండి. నాకోసం పనిగట్టుకు వచ్చాడల్లే వుంది పీడూ" అన్నాడు పార్వతీశం.

"అలాగైతే కర్తవ్యం ఏవిటి" అని వియ్యంకుడు అడుగుతూండగానే—ఇంటిల్లిపాదీ వచ్చి—ఆ శవాన్ని చూశారు." ఇదేం ఖర్మం—ఈడ్చి అవతల పారేయించండి" అంది పార్వతీశం భార్య.

"అంత తేలిక కాదమ్మా—వందరూపాయలుండాలిట శవసంస్కారానికి" అన్నాడు వియ్యంకుడు.

ఇంతలో యిరుగువారూ—పొరుగువారూ రావడం ఆరంభించారు. దగ్గర వాడా? అనికొందరు. రోజులు బాగాలేవని మరికొందరు. ఈ కలరా ఎందరి జీవాలు తీస్తోందో? అని ఇంకొకొందరు. ఈ కలరా యింకా వృద్ధికావాలని శవవాహకులు కోరుకొంటున్నారటగా అని కొందరు ప్లీడరుగారి యింటివద్ద యిష్టంవచ్చినట్లు విమర్శన చేసుకుంటూ పోతూ వున్నారు ప్రజలు. ఎవరికీ ప్లీడరు వచ్చినఆసామీ ఫలానా అనిమాత్రం చెప్పటంలేదు—

పార్వతీశం ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు. వందరూపాయలు చేతులారా యీ అనాధ ప్రేత సంస్కారానికి వెచ్చించడం అతని కిష్టంలేదు. ఉపాయంతో అపాయం నుంచి తప్పించుకోవాలనుకున్నాడు. వియ్యంకుణ్ణి రహస్యంగాపిలిచాడు. "అడుగో ఒక పెదమనిషి మనవైపే వస్తున్నాడు. నేను వాడితో చెప్పేమాటలకి తందానతానఅనాలి బావగారూ" అన్నాడు పార్వతీశం. తప్పని సరిగా సరేనన్నాడు వియ్యంకుడు.

అవస్తాడన్న ఆసామీ వచ్చాడు. "ఏవిటి ప్లీడరుగారూ—ఇంతమందిజనం వున్నారేవిటి" అన్నాడు.

"అయితే మీకు కబురందిరావటం లేదన్నమాట" అన్నాడు పార్వతీశం. "నాకు కబురందలేదే" అని నిర్ఘాంతపడ్డాడు ఆవచ్చిన ఆసామీ—శ్రీరామం. "అయితే శ్రీరామంగారూ—మీ రొట్టె నేతిలో పడిందండీ" అన్నాడు పార్వతీశం. కొంచెం తెప్పరిల్లి—

(48- వ పేజీ చూడండి)

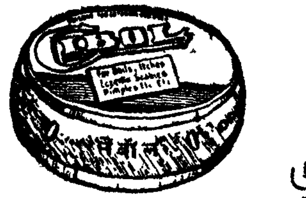
చర్మబాధలకన్నిటికి
"సైబాల్"
చర్మవ్యాధు లన్నిటిని శీఘ్రంగా నివారణచేసి, విషక్రిమి నాశినియై త్వరితంగా కుదుర్చుటలో "సైబాల్" ప్రసిద్ధికెక్కింది. కురుపులు, గజ్జి, ఎక్జిమా, స్కాబిస్, మొటిమలు, తామర, కాలిపగుళ్లు, వ్రణములు, మొదలైన వాటిని కుదుర్చడంలో అద్భుతంగా పనిచేస్తుంది.

బిడ్డల ఆరోగ్యమునకు ప్రసిద్ధిచెందినది.
"రమణీస్ బేబీ గ్రైప్"
తయారుచేయువారు:
ది సౌత్ ఇండియన్ మాన్యుఫాక్చరింగ్ కంపెని, మధుర.
డిస్ట్రిబ్యూటర్లు:
సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు ఏజన్సీస్
విజయవాడ, సికింద్రాబాద్.
బరంపురం (గంజాం), బొంబాయి. బెంగుళూరుసిటీ.

దగాపడిన తమ్ముడు

(26-వ పేజీ తరువాయి)

శాడు.

క్రిందపడ్డ అధికారికళ్ళు తేవురించాయ్. "పట్టుకోండి! బేడీలు వెయ్యండి!" అని అరిచాడు. చుట్టుముట్టీ పోలీసులను విసరితన్నాడు. మండిపోతున్న కడుపుతో, నోరు ఏమంటుందో తనేంచేస్తున్నాడో తెలుసుకోలేక, బీభత్సంగా మెసులుతున్నాడు. ఇంతలో నీలి పరిగెత్తుకవచ్చింది. కాలరుద్రుడిలా విహారంచేస్తున్న భర్తనుచూసి భయంవేసింది. ఉయ్యాలలో పిల్లాడు కేకలుపెట్టి ఏడుస్తున్నాడు. ముసలమ్మ ఇటువేపు చూడలేకపోతూంది. నలుగురు పోలీసులు పటాపంచలు కాడానికి ఇంకెంతసేపో లేదు. వాళ్ల లాఠీలు, పుల్లయ్య రాకెట్ లా తిరుగుతున్న బాణాక్రమముందు ఆగలేకపోయాయ్! ఊరంతా మూగిపోతున్నారు!

నీలి ఆ కోలాహలంలో తలమీద గంప క్రిందపెట్టి, దప్పున పరుగెత్తి, మొగుడు కాళ్లు పట్టుకొంటూ, ఏమంటుందో ఆ కోలాహలంలో ఎవరికీ వినపడలేదు. ముఖంలో ముచ్చెమటలుపోశాయ్. ఆ చెమటక్రింద వున్న పెళ్లంమీద పడుతోంది. చుట్టూవున్న ప్రజ ఇప్పుడు కనిపించారు తన కంటికి. కాళ్ల దగ్గర వున్నది తన పెళ్ళామేనని ఇప్పుడు గుర్తుకువచ్చి విసిరితన్నలేదు. ఆమెవైపు చూడగానే తనేదో నేరంచేశానేమోనన్న తలపు మనసులో చొచ్చుకపోయింది. ఇప్పుడే, ఇంతమంది మాట్లాడుతున్నా, కొడుకు ఏడుపు చెవులోనికి చొచ్చుకోసాగింది. ఇంతవరకూ తను ఈ ప్రపంచంలో లేనట్లనిపించింది. దెబ్బలు తగిలిన పోలీసులు మెల్లగా దగ్గరగా చేరుకుంటున్నారు. వాళ్ళవేపు చూడగానే ఎందుకో కనికరంవేసింది. ఈ కండలు లేనివాళ్ళమీదనా తన బలం ఇంతసేపూ చూపించింది!" అనుకున్నాడు.

గబగబ అక్కడనుంచి కదలబోతూంటే, పోలీసులు పట్టుకున్నారు. వాళ్ళను విదిలించుకుంటూ ఇంటిలోనికి పరిగెత్తి, ఉయ్యాలలో ఏడుస్తున్న కొడుకుని ఎత్తుకుని, ముద్దులాడుతూ, "మల్లూ నిన్ను కోటుదగ్గర పెట్టాను కాదురా! ఈ యేల మీ అయ్య, మోసం తీనోలతో దెబ్బలాడాడు—యీ మోసంవుండి యెందుకు?"

కొడుకు ఇదంతా తనకే అని విని అర్థం చేసుకున్నట్లు తండ్రి వేపుచూశాడు. ఒళ్ళంతా సంతోషంతో ఆడించేశాడు. కాని ఆ నిముషంలో ఇల్లంతా ఘొల్లుమంది. చేతికి బేడీలు పడినపుల్లయ్య, అదేపనిగా కయ్యమంటున్న మల్లు వేపుచూస్తున్నా, ఇంకా చూడటానికి కూడా వ్యవధిలేకపోయింది. చేతులతో బేడీలతోనే నీలివైపు చూసాడు. ఆమె కళ్లనిండా నీళ్ళున్నాయ్. ఆమె కళ్ళు తనవైపుచూసి దాచగానే, తనేదో నేరం చేశానని అనుకోసాగాడు. అలానే ఇల్లు కదిలి, నడి వూరుగుండా సంకెళ్ళతో నడుస్తూంటే, దీనికంతటికీ కారకుడైన రాజిగాడు ఇంటి అరుగుమీద నిల్చుని చూసి సంతోషించాడు. ★

ఇంకా వుంది.

★ అపాయంలో ఉపాయం ★

(19-వ పేజీ తరువాయి)

ఆనందం ప్రకటిస్తూ — "ఎంచేతసార్" అన్నాడు శ్రీరామం.

"రామం-శ్రీరామం-రామం-అంటూనే వదిలాడయ్యా ప్రాణాల్ని. అడుగో-అలా చూడు. ఆఅరుగుమీద చూడు-మీ బంధువులు" అని దబాయించాడు పార్వతీశం. వియ్యంకుడుగారు అందుకున్నాడు-"నిజమేనండి రామంగారూ-రామ-రామ-శ్రీరామ-అంటూనే వదిలాడండి ప్రాణాలు" అంటున్నాడు వియ్యంకుడు.

"అన్నీ తెలుసుకున్నానయ్యా, భోగట్టా పూర్తిగా చెప్పాడు. ఏం పలవరింత. ఒక్కసారి మా శ్రీరామాన్ని చూపించరూఅన్నాడు. వస్తాడు-తప్పకవస్తాడు-కబురందితే యింతసేపుంటాడా-బయలుదేరే వుంటాడు. ఏం ఫరవాలేదని చెబుతూనే వున్నాను. ఇట్టే ముంచుకువచ్చిందోయ్ శ్రీరామం. ఏంచెప్పను హఠాత్తుగా అలా చెప్తూ చెప్తూ యిలా ప్రాణం వదిలేశాడు. ధన్యజీవి-ఆయనకోసం నువ్వు విచారించడం వట్టి అవివేకం. వద్దు-ఏడవవద్దన్నాను. మింగయ్యాలి దుఃఖాన్ని" అన్నాడు పార్వతీశం. "ఈ తనువులు అశాశ్వతమండీ" అన్నారు వియ్యంకుడు.

"కాని ప్లీడరుగారూ నాకు ఏడుపే రావటంలేదండీ - ఇతడికీ - నాకూ ఏమీ సంబంధంలేదండీ-మీరు చెప్పేది అయోమయంగా వుందిసార్" అన్నాడు శ్రీరామం. "నీకు ఏడుపు రావటంలేదన్నా సంబంధం సందేహంగా వుందన్నా నేనేం చెయ్యాలి చెప్పు. నేను అబద్ధం చెప్పటం లేదయ్యా. మీ బంధువు. నీపేరు,నీ పెళ్ళాంపేరు మీనాన్న పేరు-మీ అమ్మపేరు ఇన్నీ చెప్పాడు. ఏదో ఊరన్నాడు. వాడికి బ్రహ్మాండమైన ఇల్లూ-పాడీ - పంటా వున్నాయట. ఎంతో డబ్బు మూలుగుతూ వుందట పెట్టెల్లో. వారసులెవరూ లేరట. చూడగా చూడగా నువ్వే ఆయన వారసుడివట. ఈ పట్టాభిషేకం నీకే చేయాలన్నాడు. కావలిస్తే మా బావగారి నడుగు" అనేసరికి వియ్యంకుడుగారు అదంతా నిజం అన్నారు.

శ్రీరామానికి ఎప్పుడో ఏ జ్యోతిష్కుడో చెప్పినమాటలు ఖర్మచాలక యీ ప్లీడరుగారి చెవుల్లోపడేశాడు. ఆ జ్యోతిష్కుడు ఏమన్నాడో తెలుసా వారసత్వపు ఆస్తి కావలసినంతది అయాచితంగా వచ్చి కలుస్తుందని. ఇవన్నీ సింహావలోకనంచేస్తే కొంతె. ఆశకి అవకాశం శ్రీరామం యిచ్చినట్లు తెలుస్తోంది.

"అలాగైతే ఏం చెయ్యమంటారండీ" అన్నాడు శ్రీరామం. "ఏం చేయడం ఏమిటి-ఈ జ్ఞాతియొక్క మరణ సమయంలో నువ్వున్నావని మేమిద్దరం కోర్టులో సాక్ష్యం యిస్తాం. అతని యావదాస్తికీ వారసుడవు నువ్వేనని అతడు మరణ సమయంలో పెద్దమనుష్యులమైన మా ఎదుట నీతో చెప్పినట్లు ఋజువుచేస్తాం. ఆయన భౌతిక దేహానికి అంత్యక్రియలు నీవు చేయిస్తే-కర్మచేసిన వాడికే హక్కు. ఆ హక్కుదారుడివి నీవేనని మన వూరంతా సాక్ష్యం యిస్తుంది. జంకద్దు శ్రీరామం. తెగించు" అన్నాడు పార్వతీశం.

పార్వతీశం పెట్టిన ఆశ ఇంతాఅంతానా! శ్రీరామానికి మతిపోగొట్టింది. వారసత్వపు ఆస్తిమీద భ్రమహెచ్చింది. పార్వతీశంగారి మాటలమీద మోజు కుదిరింది. అంతా సత్యంగానే కనిపించింది. కేవల కల్పితమైన బాదరాయణ సంబంధంతో శ్రీరామం-ఆ అనాథప్రేతానికి దహనక్రియలు యథాశాస్త్రీయంగా జరిపించాడు. డబ్బుకు వెనుకంజవేయకుండా తనకోసం తహతహలాడి తనువు చాలించిన ఆ బంధువుకి తానే వారసుడని ఆ ఆస్తి ఎప్పటికైనా తనకి దక్కుతుందని గాలిమేడలు కట్టుకుంటూ-ఎంతో అన్నదానం - గోదానం ఆడంబరంగా చేశాడు. ఆస్తి వివరాలు అతనికి అయోమయంగా వున్నా—

రోజులు గిరగిర తిరుగుతున్నాయి. శ్రీరామానికి ఆబంధువు వివరాలే తెలియటంలేదు. పార్వతీశంగారు - విషయం పాత బడటం మొదలుపెట్టాక శ్రీరామానికి సంతృప్తికరమైన సమాధానాలే మానుకున్నాడు. ఏరు దాటిన తర్వాత తెప్ప తగలేసే మనుష్యుల్ని శ్రీరామం జ్ఞప్తికి తెచ్చుకున్నాడు.

శ్రీరామం తరుచూ పార్వతీశం యింటికి వస్తూంటే ఓనాడు కాశీపతి పకపకా నవ్వాడు. కాశీపతి నవ్వుతూంటే పార్వతీశం యింకా పకపక నవ్వాడు. అటు ఆ నవ్వూ యిటు యీ నవ్వూ మధ్య తన వారసత్వపు ఆస్తి విషయం కూడా నవ్వులాటగానే వుందని శ్రీరామం చివరకు గ్రహించాడు!! "నవ్వితే లాభంలేదు—అపాయంలో-ఉపాయం తట్టాలి" అని యిప్పటికీ రావమ్మగారు అంటోంటుంది-కొడుకుతో, ★